STAR WARS

\# 7

EPISODUL I

AVENTURI

CAPTURAȚI-O PE ARAWYNNE

DAVE WOLVERTON

DAVE WOLVERTON

CAPTURAȚI-O PE ARAWYNNE

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Dave Wolverton
Capture Arawynne
2000

Dave Wolverton

Dave Wolverton (Vrăjitorul din Storytelling) – născut în 1957 – este un autor american de science fiction, cunoscut pentru lucrările sale de fantezie şi sub pseudonimul David Farland.

Este autorul a peste cincizeci de romane şi povestiri scurte.

În 1998 a început să lucreze în industria jocurilor video a studiourilor Saffire, având o contribuţie însemnată la crearea jocului *StarCraft's Broodwar*.

A scris, de asemenea, povestea şi scenariul pentru jocul *Xena: The Talisman of Fate.*

Locuieşte în prezent în St. George, Utah, cu soţia şi cei cinci copii.

…cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată
Capitolul 1

— Ai grijă la cap, spuse Prinţesa Arawynne.

Copilul Fantomă sări uşor de pe o piatră cu muşchi pe alta şi arătă spre un copac de deasupra capului. Pala ridică privirea, încercând să localizeze sursa pericolului. Dar aici, în grădina de agrement a Huttei Gardulla, era pericol peste tot.

— La ce trebuie să am grijă? întrebă Pala.

Deasupra era un copac cu frunze uscate care se legănau – la fel ca orice alt copac din grădină. În spatele copacului era un zid de piatră roşie care se ridica maiestuos şi deasupra lui se afla acoperişul din oţel transparent al grădinii. Cei doi sori ai lui Tatooine aproape că apuseseră şi noaptea se aşternea peste grădină.

Pala nu ar fi venit niciodată într-un loc atât de periculos fără ajutorul lui Arawynne şi a prietenilor ei.

— Este o tufă de Deneba[1], spuse Arawynne. Nu este un copac adevărat. Adună frunzele altor copaci şi le ţine în degetele sale subţiri până când o creatură neatentă – ca tine – se plimbă pe dedesubtul lui. Atunci lasă toate frunzele să cadă deodată, te apucă şi bam – ajungi chiar în gura ei. Gardulla o să se distreze mult cu ea.

— O, spuse Pala.

Grădina de agrement a Gardullei se dovedea a fi orice dar nu o plăcere. Pala putea vedea că era unul dintre cele mai periculoase locuri de pe Tatooine. Singurul motiv pentru care se afla aici era că o vâna Gardulla, iar dacă Pala era prinsă – ei bine, tufa de Deneba i-ar oferi probabil un sfârşit mai plăcut decât ar face-o Gardulla. Se opri o clipă şi se aşeză pe o stâncă acoperită cu muşchi. Prinţesa Arawynne sări uşor pe iarbă şi îşi dădu părul spre înapoi. *Copilul Fantomă* fragil nu părea să fie deranjat de împrejurimile periculoase. Părea perfect relaxată aici. Dar poate că acţiona aşa astfel încât ceilalţi *Copii Fantomă*

---

[1] Tufa de Deneba – specie prădătoare nativă de pe Deneba. Era o plantă semi-inteligentă care se deghiza în copac pentru a-şi atrage prada.

să nu se mai teamă.

O creatură mică, roşie şi sclipitoare, zbură până pe umărul Palei.

— Hai, prostuţo, chicoti creatura. Nu vrei să stai prea mult pe aici.

Era o Wistie de pe luna împădurită a lui Endor. Lumea le numea *înflăcăraţii*. La fel ca Pala şi Arawynne, fusese adusă ca sclav. Când Gardulla va deschide grădina pentru petrecerile nocturne, Wistie aveau să servească drept lumină zburătoare pe timp de noapte.

— Nu pare a fi sigur nicăieri în pădurea asta, spuse Pala. În baltă trăiesc cuculii[2] şi melcii de mlaştină[3], iar în pădure sunt tufele de Deneba şi plantele sirene[4].

— Nu uita de *smulgătoarea de ochi!* Nu uita niciodată de *smulgătoarea de ochi*, o avertiză Arawynne.

Smulgătoarea de ochi din sistemul Ottega era o pasăre roşie frumoasă care se arunca asupra fiinţelor şi încerca să le scoată ochi, aparent crezând că globii oculari erau ouăle furate din cuibul ei.

— Crede-mă, nu voi uita.

Pala merse pe sub copaci, sări peste un pârâu şi se opri la marginea unei pajişti. Stelele străluceau deasupra capului şi se auzi un zgomot puternic şi o flamă mare, ca a unui cargobot Corellian se lăsă spre portul spaţial Mos Espa.

Grădina de agrement era mult mai mare decât ar fi crezut Pala posibil. Avea o pădure, o mlaştină, cascade şi un lac mic. În faţă era o colecţie de pietre înalte, sculptate pentru a arăta ca nişte feţe dure.

— Este un mic amfiteatru ascuns între stâncile alea, spuse Arawynne. Într-o zi, cred Gardulla îşi va aduce trupele să cânte noaptea aici, pe pajişte.

---

[2] Cucul – specie amfibiană carnivoră de pe Ossel II. Avea un corp care semăna cu un copac căzut, cap verde lung, subţire, fălci puternici, o pereche de aripioare şi piele aspră. Prada sa preferată erau Ossanii.

[3] Melcii de mlaştină – gasteropode gigantice originare de pe Dagobah. Erau creaturi omnivore, care mănâncau tot ce era organic şi încăpea în gurile lor cu dinţi ascuţiţi. Dinţii care le căptuşeau esofagul pulverizau apoi într-un mucus organic orice plantă sau animal pe care îl ingera.

[4] Planta sirenă – plantă carnivoră periculoasă care creştea în pădurile lui Kashyyyk. Putea fi identificată prin cele două petale ovale, galbene şi strălucitoare, care se desfăceau în jumătate.

Arawynne şi Pala ezitară amândouă înainte de a ieşi pe pajişte. Era târziu, iar pasărea smulgătoare de ochi probabil că se culcase. Dar era puţin înfricoşător să parcurgi toată acea întindere largă. Ar fi fost atât de uşor să fie văzute acolo, atât de uşor să fie găsite.

— Avem de ce să ne facem griji pe pajişte? întrebă Pala.

— E un copac vesuvague[5] în capătul sudic. Va arunca un membru în jurul gâtului tău şi va încerca să te sugrume dacă nu eşti atentă.

Pala oftă.

— Sunt atât de multe de reţinut.

— Dacă îţi aminteşti, asta îţi poate salva viaţa în mai multe moduri, răspuns Arawynne. Suntem aici de puţin timp, dar am descoperit deja asta. Aceleaşi plante care te mănâncă pe tine, vor mânca pe oricine încearcă să te prindă. Dacă te caută un comerciant de sclavi, tot ce trebuie să faci este să-l atragi sub o tufă de Deneba.

— Cunoaşterea pericolelor face ca totul să fie mai puţin înfricoşător, spuse Pala. Sunt bucuroasă că eşti aici cu mine.

Arawynne o privi pe Pala.

— Chiar crezi că prietenii tăi o pot face cu adevărat? Ne vor ajuta să ajungem acasă?

— Vor încerca, promise Pala.

Dar nu putea fi sigură. Prietenii ei, tot sclavi de pe Tatooine, nu aveau banii de care aveau nevoie, şi vânătorii de sclavi se apropiau de Pala şi de *Copiii Fantomă*.

La marginea poienii apăru o siluetă înaltă. Era grădinarul Ho'Din Oo Wen. Purta în mână o oală mică cu un puiet. Grădinarul liniştit le văzu pe cele trei fete împreună şi le făcu semn cu mâna, că erau în siguranţă dacă traversau poiana. Ho'Dinii erau iubitori de natură. Chiar numele lor însemna *flori care merg* şi nu făceau niciodată rău vreunei creaturi. Deşi era sclavul Gardullei, Oo Wen ar face orice pentru a proteja fetele.

— Să mergem, spuse Arawynne. Îţi arăt unde am ascuns copiii şi te învăţ cum să faci faţă vremii de aici, din grădină. Oh – şi aproape am uitat – nu încerca să culegi flori de pe pajişte. Sunt arici şi vor arunca în tine cu ace ascuţite.

---

[5] Copac vesuvague, cunoscut şi sub numele de *copacul spânzurătoare vesuvague* – copac carnivor, semi-inteligent, cu scoarţă roşie, de pe planeta Ithor.

— O, răspunse Pala obosită.

Începuse să se teamă de locul ăsta. Spera că Anakin, Kitster şi Dorn vor găsi cât mai curând o cale să o scape.

Capitolul 2

Dorn fu îngrozit când stăpânul său, Huttul Jabba, îl chemă în camera tronului. Jabba îi cerea deseori mici favoruri – să-l urmărească pe vreunul dintre subalternii săi sau să tragă cu urechea la întâlnirile pe care le aveau concurenţii săi în oraş. Dar Jabba nu-i ceruse niciodată în public să facă ceva. O făcuse mereu în secret. Convocarea lui era un semn rău.

Dorn se duse în sala tronului în noaptea aceea şi găsi aceeaşi scenă ca în orice altă noapte. O trupă – Tulla Gladeyes[6] şi Albinuţele Ţipătoare – performa. Mulţi dintre adepţii lui Jabba erau primprejur, jucând sabacc. Mirosul dulce şi ascuţit al mirodeniei glitterstim atârna prin aer ca un câmp de flori piperate.

În aer plutea un fior de aşteptare – Dorn îl putea simţi. La urma urmei, era un spion şi era treaba lui să evalueze starea de spirit a celorlalţi. În momentul ăsta, toată lumea era excitată. Jabba îşi dorea divertisment şi chestia care îl amuza cel mai mult era să-i chinuie pe alţii.

Dorn urcă spre tron. Lângă tron era un Hutt bătrân cu o barbă cenuşie, păr alb şi creţ, şi faţa ridată. Dorn nu văzuse niciodată un Hutt suficient de bătrân pentru a avea barbă.

— Dorn, îi spuse Jabba în Huttă când se apropie, l-ai cunoscut pe tatăl meu, Zorba?

Dorn aruncă o privire spre bătrânul lord al crimei.

— Nu am avut niciodată plăcerea, răspunse Dorn, deşi am auzit despre realizările sale legendare. Sunt onorat, Mărite.

— Chiar eşti, spuse Zorba cu o voce imposibil de profundă.

Dorn se înclină şi aşteptă să vorbească Jabba. Toţi ochii din cameră erau aţintiţi asupra lor, iar Dorn simţi că era pe punctul de a păşi într-o capcană.

— Tatăl meu are nevoie de un spion şi va plăti bine acest serviciu, spuse Jabba. Te-am recomandat pentru slujbă.

— Sunt onorat, spuse Dorn.

— Aşa cum ar trebui să fii, spuse Jabba. Slujba te-ar îndepărta de Tatooine şi va trebui să călătoreşti mult pe rutele

---

[6] Gladeyes – Ochi veseli.

spaţiale. Ai fi interesat de o astfel de treabă?

Dorn ridică o sprânceană lungă şi încercă repede să-şi dea seama care ar putea fi treaba. Poate că trebuia doar să urmărească încărcarea şi descărcarea navelor spaţiale, astfel încât să ştie ce nave de marfă trebuiau să atace echipajele de piraţi ale lui Zorba. Poate că va călători, încercând să-şi dea seama care dintre oficialii publici trebuiau să fie şantajaţi sau mituiţi.

— Aş fi interesat, spuse el.

— Bine, răspunse Jabba. Există câteva probleme de care ar trebui să trecem mai întâi.

— Probleme? întrebă Dorn.

— În noua ta calitate, spus Zorba, ai fi o persoană liberă, nu un sclav.

Inima lui Dorn bătu entuziasmată la acest gând.

— Dar trebuie să ne gândim cum să facem această tranziţie către libertate, spuse Jabba. Trebuie să descoperim cât de loial eşti.

— Sunt complet loial, spuse Dorn pe un ton calm.

Jabba şi Zorba se uitară unul la celălalt de parcă s-ar fi aşteptat ca el să spună întocmai acele cuvinte.

— Aşa spui tu, observă Zorba. Dar, ca toţi Bothanii, eşti expert în comunicare. Deci, spune-mi, ce gândesc acum?

Dorn aruncă o privire spre Hutt şi spuse:

— Mi-aţi întins o capcană şi speraţi să mă vedeţi cum mă zvârcolesc. Vă amuză şi vi se face foame atunci când vedeţi o altul creatură suferind. Vă amuză şi mai mult faptul că sunt conştient că vreţi să mă distrugeţi.

Zorba şi Jabba râseră pe tonuri răsunătoare.

— Vezi, spuse Jabba, chiar este pe cât de bun ţi-am spus că este.

— Înţelegi problema noastră, continuă Zorba în Huttă. Poţi citi limbajul corporal al unei creaturi ca şi cum ai citi un datapad. Şi, desigur, eşti expert în ascunderea informaţiilor faţă de alţii. Deci, cum pot avea încredere în tine când îmi promiţi să-mi fii loial – mie, care nu ţi-a câştigat loialitatea. Nu am de unde să ştiu dacă spui adevărul.

— Mă puteţi sonda, spuse Dorn.

— Bothanii păcălesc adesea droizii sondă, spus Zorba. Nu mă îndoiesc că şi tu ai putea să o faci. Deci, în schimb, propun

un test al loialităţii tale.

— Sunt câţiva copii sclavi care au enervat-o pe colega mea Gardulla, spuse Jabba. I-au eliberat nişte *Copii Fantomă*. O ştii pe una dintre ei – fata Twi'lek, Pala. Până acum, ea şi cohorta ei au evitat toate eforturile lui Gardulla şi Sebulba de a o prinde.

— Am auzit despre asta, recunoscu Dorn. În mod clar, Jabba ştia că Dorn şi Pala erau prieteni. Dar nu ştiu unde i-a dus Pala pe copii.

Dorn îşi ţinu respiraţia, sperând că Jabba va înghiţi minciuna. Dar Huttul răuvoitor era mai inteligent decât atât.

— Bineînţeles că nu ai avut nimic de-a face cu toată această nebunie, spuse Jabba. Şi sunt sigur că nu ai idee unde să găseşti sclavii. Dar eşti instruit ca spion şi eşti prietenul ei. Ar trebui să-ţi fie uşor să găseşti sclavii fugari. Trebuie doar să iei legătura cu ceilalţi prieteni ai ei şi cu sclavii care ar putea-o ajuta să încerce să scape.

Dorn simţi capcana, ca un laţ care se strângea în jurul gâtului. Putea vedea din maniera entuziasmată a lui Jabba, din gesturile sale expansive şi din vocea prea puternică, unde voia Huttul să ajungă. Îi făcea lui Dorn o ofertă: trădează-ţi prietenii şi vei fi recompensat.

Era o momeală frumoasă. Cea mai rea parte era că Dorn chiar simţea că Jabba era sincer. Chiar îl va elibera pe Dorn pentru trădarea prietenilor săi cei mai apropiaţi.

Acum, Jabba zâmbi sumbru.

— Dar să ştii asta, micuţule. Nu-ţi voi permite să dai greş. Ai timp până la apusul soarelui să descoperi unde se află Pala şi *Copiii Fantomă*. Dacă nu îmi dai raportul până atunci, voi presupune că m-ai trădat.

— Deci, spuse Dorn, mă obligaţi ori să vă trădez pe voi, ori pe un prieten?

— Îţi va prinde bine să înveţi să trădezi un prieten, spuse Jabba. În meseria ta, se va întâmpla adesea.

Era o treabă crudă. Dorn va trebui să aleagă între moarte şi dezonoare. Se aplecă şi zâmbi, de parcă era dornic să se dovedească loial.

— Îi voi găsi pe sclavi înainte de apusul soarelui, promise el.

* * *

Dorn abia ieşise din sala tronului atunci când Sebulba şi ciracii lui apărură din umbră, dintr-un hol acoperit cu o perdea.

— Crezi că ne va conduce la ei? întrebă Sebulba.

— E imposibil de spus, zise Jabba. Urmăreşte-l pe băiat. Dacă te va conduce direct la sclavi, înseamnă că a fost în legătură cu ei tot timpul. În cazul acesta, viaţa lui e terminată şi tu îmi vei fi dator.

— Îţi pot găsi oricând un alt băiat Bothan, se oferi Sebulba.

— Am investit foarte mult în pregătirea acestuia, protestă Jabba. Îmi vei datora mai mult decât un sclav.

Sebulba se săturase de asta. Copiii ăştia îl costaseră deja mult prea mulţi bani. Îi eliberaseră pe *Copiii Fantomă*, distruseseră o parte din cetatea Gardullei, şi îi stricaseră echipamentele. Nu voia să-i promită lui Jabba mai mulţi bani.

— Pariează pe mine în cursa următoare, se oferi Sebulba. Vei câştiga mult mai mult decât vei pierde azi.

Capitolul 3

Anakin dormea în camera lui. În nişa întunecată de deasupra saltelei sale de dormit erau câteva vechituri – un dinte de dragon pe care îl găsise în deşert, un comunicator ruginit şi cutia veche pe care o cumpărase în piaţa de vechituri Jawa.

Deodată, ceva bipăi.

Sunetul îl trezi pe Anakin din somn. Pentru câteva clipe, bănui că era cutia ciudată pe care o cumpărase de la bătrânul Jawa îmbrăcat în negru. Dar o lumină intermitentă îi atrase atenţia. Era comunicatorul ruginit. Nu îl mai apelase nimeni prin vechitura aia – nimeni în afară de Dorn sau Kitster. Anakin îl luă şi îl porni. Comunicatorul era într-adevăr vechi, dar Anakin reuşise să-l facă să funcţioneze. De fapt, îi montase şi un codificator, astfel încât nimeni să nu poată intercepta semnalul. Făcuse asta ca o distracţie, neimaginându-şi vreodată că ar putea avea nevoie de el.

— Eşti acolo? se auzi o voce prin comunicator. Sunt eu, Dorn.

— Da, spuse Anakin.

Putea să spună din vocea lui Dorn că ceva nu era în regulă.

— Am o problemă, spuse Dorn. Jabba ştie că sunt prieten cu Pala. Dacă nu o predau până la căderea nopţii şi nu îl ajut să-i recupereze pe *Copiii Fantomă*, mă va da de mâncare la Sarlacc.

— Oh, nu! spuse Anakin.

— Poate că mă pot lua şi pe mine de pe planetă, sugeră Dorn.

După cum spusese Jira, contrabandiştii veneau la apusul soarelui pentru a-i lua pe Pala şi pe *Copiii Fantomă*. Mulţi sclavi donaseră bani din economiile lor pentru a ajuta să scoaterea copiilor de pe planetă. Mai aveau contrabandiştii loc şi pentru Dorn? Anakin nu putea suporta să-şi imagineze ce s-ar întâmpla dacă nu ar avea.

— Ne întâlnim la prânz, în locul obişnuit, spuse Anakin. Voi avea un bruior de semnal şi pentru tine, la fel ca cel pe care i l-

am dat lui Pala. Voi avea de făcut câteva comisioane pentru Watto aşa că nu se va supăra că am plecat.

— Anakin, spuse Dorn, indiferent ce se va întâmpla, nu voi trăda. Jabba nu mă poate face să trădez.

— Ştiu.

Anakin opri comunicatorul şi clipi din ochii obosiţi. Era epuizat şi se temea.

Avusese un vis înainte să se trezească. Şi-l aminti brusc acum, foarte real. Visase un bărbat înalt, cu ochi intensi, purtând un poncho mat. Visase că bărbatul avea o sabie de lumină şi venise să-l ia de pe Tatooine.

Fusese un vis măreţ, plin de speranţă. Era genul de lucru care ştia că nu i se poate întâmpla unui copil sclav ca el. Şi totuşi, o parte din el voia să creadă...

Dar acum, Dorn şi Pala erau cei care trebuiau să fie salvaţi.

Capitolul 4

Pala se trezi în zori. Era ascunsă într-o grotă din pădure. Încă era întuneric, dar vedea lumina strecurându-se printre rădăcinile copacului. De jur împrejurul ei, rădăcinile se răsuceau, formând o peşteră fantastică. Lichenii atârnau ca părul de rădăcinile ciudate şi mai multe animalele mici îşi făcuseră casele aici, inclusiv câteva Wistie, care dormeau pe rădăcinile noduroase. *Copiii Fantomă* erau în mod evident obişnuiţi cu viaţa în pădure. Împletiseră trestia pentru a face covoraşe, apoi atârnaseră câteva de rădăcini, formând ziduri cu care să-şi ascundă casele micuţe şi să ţină la distanţă dăunătorii. Puseseră, de asemenea, nişte capcane mici. Lianele ţesute prin iarbă ar împiedica pe oricine venea în fugă spre ascunzătoarea lor – asta dacă beţele ascuţite de pe cărare nu le găureau mai întâi picioarele.

Locul o făcea pe Pala să se simtă în siguranţă.

Auzi un zgomot dinspre deschizătura care servea drept uşă. Apăru un băiat *Fantomă*, zâmbind. La fel ca toţi *Copiii Fantomă*, era mic şi agitat. Avea un zâmbet molipsitor şi ochi verzi strălucitori. Strălucea cu o lumină moale, ca şi cum soarele alesese să strălucească în el, atunci când nu putuse ajunge în niciun alt loc din grotă.

— Ţi-am cules nişte farrberries[7], spuse el. Le-am găsit în grădină.

— Unde le-ai găsit? întrebă Pala în timp ce înghiţea o boabă purpurie mare.

— Dincolo de buşteanul acela mare şi gol, unde se ascunde ispititorul.

Ispititorul era un animal care se ascundea în buşteni sau în peşteri mici. Îşi scotea afară limba lungă şi păroasă şi o tot răsucea, astfel încât să pară un şarpe din afara planetei, zvârcolindu-se de durere. De îndată ce vreun animal se repezea

---

[7] Farrberries – boabe mari, purpurii, care erau considerate o delicatesă în toată galaxia. Erau apreciate pentru parfumul lor fin şi efectul revigorant pe care îl produceau atunci când erau mâncate; cele mai bune farrberries erau cultivate în sistemul Xorth.

la limbă, gâtul său lung ieşea din buştenul gol şi dinţii puternici mestecau atacatorul.

— Poate că nu ar trebui să te mai duci după alte fructe, sugeră Pala. Ispititorul va dori să te prindă.

— O, nu mă mai duc, spuse băiatul. În seara asta mergem acasă. Şi trebuie să ne petrecem ziua veghind.

— Veghind la ce?

— La vânătorii de sclavi. Hai să-ţi arăt.

Pala se târî printre rădăcinile groase şi băiatul arătă în sus. Sus în copac, putea vedea o fată *Fantomă* cocoţată pe o cracă, uitându-se de jur împrejur.

— Cum a ajuns tocmai acolo? întrebă Pala.

— S-a căţărat.

Lui Pala nu-i venea să creadă că un copil putuse urca atât de sus de unul singur. Dar apoi îşi aminti că *Copiii Fantomă* erau remarcabili în multe privinţe. Erau fragili, dar erau căţărători buni şi aveau ochi şi urechi foarte bune. Erau făcuţi să trăiască în păduri.

— De acolo, spuse băiatul, putem vedea până la pajişte şi dincolo de ea până la uşă. Dacă intră altcineva în afară de Ho'Din, ne va avertiza. Prinţesa Arawynne îi va duce pe vânătorii de sclavi în capcane, în timp ce restul ne adunăm la gura de aerisire.

Pala văzuse gura de aerisire. Era suficient de mare pentru ca să meargă prin ea, atâta timp cât palele ascuţite ale ventilatoarelor erau oprite.

Capcanele vor trebui aranjate.

Capitolul 5

Sebulba îşi pocni articulaţiile şi salivă încântat. Câteva ouă fierte de *smulgători de ochi* îl priveau din farfurie. Împunse unul cu o furculiţă şi luă o muşcătură.

— Hah! chicoti el. Bothanul s-a ridicat în sfârşit din pat.

Sebulba îşi aruncă urmăritorul portabil de sclavi pe masa cu micul dejun. Ecranul său arăta o hartă a peisajului din Mos Espa. La fiecare câteva secunde, apărea pe ecran o luminiţă. Afişa locaţia exactă a lui Dorn. Transmiţătorul ascuns în trupul băiatului funcţiona perfect.

Djas Puhr privi ecranul pentru o clipă.

— A părăsit casa lui Jabba şi acum este într-un speeder. Se îndreaptă direct spre noi.

— Excelent, spuse Sebulba, băgând oul fiert în gură.

Câteva mestecături îi spuseră că delicatesa era mult prea tare pentru a fi un ou adevărat de *smulgător de ochi*. Pasărea trebuie că adusese un ochi şi îl lăsase în cuib. Asta era o parte a bucuriei de a mânca ouă de *smulgători de ochi*. Nu ştiai niciodată ce aveai în farfurie.

Mâncau la un stand de pe marginea drumului, unde putea trece pe lângă el lume de pe o sută de planete şi îl puteau recunoaşte pe cel mai faimos pilot de curse al galaxiei. Sebulba nu se sătura niciodată să-i audă scoţând sunete de respect atunci când îl vedeau.

Unii dintre cei mai curajoşi îi ofereau chiar câteva cuvinte de laudă.

— Vrei o muşcătură, Gondry? îi oferi Sebulba uriaşului o bucată din furculiţă.

Uriaşul clătină din cap ca un copil mare.

— Eh, haide, sunt bune pentru tine, spuse Sebulba.

— Voi lua eu una, spuse Khiss, celălalt Dug.

Împunse un ou cu gheara, îl ridică în aer şi se prefăcu că era un ochi pe o tulpină, uitându-se în jur.

Punctul roşu de pe urmăritorul de sclavi se apropie atunci când Dorn ajunse în oraş. Se apropia din ce în ce mai mult, strecurându-se prin eopii şi dewbacki, printre mulţimea de Jawa

şi de fermieri de umiditate, până când trecu pe lângă Sebulba, chiar pe stradă.

Khiss încă se juca cu oul de *smulgător de ochi*. Îl întoarse atunci când trecu Dorn şi spuse:

— Mă bucur să te văd, spionule.

Dorn opri speederul şi coborî, ceva mai jos pe drum.

— În regulă, le spuse Sebulba ciracilor săi, puneţi-vă blasterele pe neutralizare. Şi să nu-l pierdeţi!

În spatele lui Sebulba, se auzi glasul unui om tânăr.

— Hei, Sebulba, care-i treaba?

Era nenorocitul ăla de Anakin Skywalker. Se strecurase prin mulţime, chiar în spatele lui Sebulba. Sclavul lui Watto dădu din cap spre ecranul din mâna lui.

— Ai probleme cu urmărirea sclavilor tăi?

— Ce te interesează? mârâi Sebulba.

— O, nu mă interesează deloc, spuse Anakin. Am crezut că te gândeai la marea cursă.

— Las îngrijorarea pentru minţile mici ca a ta, spuse Sebulba.

Ciracii lui râseră.

— O, spuse Anakin, eu nu-mi fac griji. De acum înainte va trebui să te mulţumeşti cu locul al doilea.

— Hah! pufni Sebulba.

Khiss flutură oul către Anakin. Petele de pe el aveau aceeaşi culoare albastră ca şi ochii lui Anakin.

— Hei, ai pierdut ceva? îl tachină Khiss. Sau eşti doar unul dintre ăia care au trei ochi identici? Chiar în momentul ăsta, te privesc cu atenţie, copile.

Puse oul pe umărul lui Anakin. Anakin îl scutură pe pământ şi le aruncă un zâmbet misterios.

— A ţine ochii deschişi nu este o idee proastă, astăzi.

Apoi se pierdu prin mulţime.

Sebulba îşi miji ochii la băiat în timp ce pleca, iar mintea i se puse brusc în mişcare. Ce avea de gând copilul ăla şmecher? Sebulba era pe cale să-l cheme pe Anakin înapoi la masă, dar băiatul dispăruse în mulţime.

* * *

Dorn stătea în faţa standului Jirei de mai puţin de trei

minute, când trecu un Jawa. O mână palidă de om apăru din mâneca micului Jawa şi un medalion metalic căzu la pământ.

— Pune-l la gât, spuse Anakin, şi ascunde-te în siguranţă. Te urmăreşte Sebulba.

Apoi Anakin dispăru.

Dorn se apecă şi ridică medalionul. Ştia exact ce să facă. Alergă prin mulţime, urmându-l pe Anakin. De îndată ce dădu colţul, îl văzu pe Kitster.

Kitster îi aruncă un halat Jawa şi îi spuse:

— Acum e rândul nostru să-ţi salvăm pielea!

Dorn puse bruiorul pe după gât şi îmbrăcă halatul în timp ce sprinta pe stradă cu prietenii lui. Intrară în Cantina Racer's Edge şi Anakin strigă:

— Hei, toată lumea, vine Sebulba. Are chef de bătaie!

Capitolul 6

Sebulba stătea la masă, urmărind lumina intermitentă a căutătorului de sclavi. Imaginea muri brusc.

— A activat un bruior de semnal! strigă Dugul.

Instantaneu, Djas Puhr şi ceilalţi săriră în picioare. Dorn fusese la o sută de metri mai jos pe drum, chiar acum o secundă, dar în momentul ăsta dispăruse!

— Îl prind eu! strigă Djas Puhr.

Căutătorul Sakiyan alergă spre locul unde fusese Dorn, adulmecă aerul şi se răsuci, urmărindu-l pe băiat pe o alee laterală. Sebulba îi urmă pe ceilalţi în timp ce alergau pe străzile pline de lume şi de droizi. Îşi dădu seama unde se îndrepta băiatul: chiar spre cantina Racer Edge!

Amicii lui Sebulba intrară prin uşa înclinată şi năvăliră în cantina răcoroasă. Aerul umed era înviorător. Dar nu fură întâmpinaţi cu bucurie.

— Hei, Sebulba, spuse cineva din umbră. Era Brant Rumble. El şi prietenii lui stăteau la mese, cu armele scoase. Crezi că ai fost înţelept să intri aici, după ce mi-ai distrus naveta de curse?

— Ca să nu mai vorbim despre felul în care mi-aţi împuşcat clienţii ieri, adăugă barmanul, ţinând în mână un baston neutralizator mare.

Sebulba şi tovarăşii săi priviră ţevile unei duzini de blastere.

— Nu vrem probleme, spuse Djas Puhr. Căutăm doar copilul care a intrat aici.

Brant Rumble era un cyborg Sullustan, mic, cu ochi mari şi întunecaţi. Puşca blaster pe care o mânuia arăta mai mare decât el.

— Copil? Nu am văzut niciun copil, spus Brant Rumble. A văzut cineva vreun copil? râse el crud.

— Dacă ne împuşti, spuse Gondry în mod rezonabil, cum vei mai primi banii pentru a-ţi repara daunele la naveta de curse?

— Dacă vă împuşc, răspunse Brant Rumble, aş putea să

iau naveta de curse a lui Sebulba.

Timp de o jumătate de secundă, toată lumea rămase complet nemişcată în timp ce spusele lui erau înţelese. Focul de blastere izbucni imediat. Khiss sări peste bar şi îl neutraliză pe barman, apoi se adăposti, trăgând în tot ce vedea. Djas Puhr căzu la pământ şi se rostogoli sub o masă, trăgând la fel de repede.

Gondry, uriaşul Abyssin, era un zid de carne. Sebulba îl folosi ca pe un scut în timp ce îşi scotea propriul blaster şi începea să tragă.

Proiectilele zburau peste tot. Mirosul de fum umplu cantina.

Gondry ţipă. Încasase o duzină de lovituri. Dar uriaşul era aproape imposibil de ucis. Rămase pe loc, trăgând cu blasterul. În câteva momente, ciracii lui Brant Rumble erau toţi inconştienţi. Brant Rumble scăpase.

Gondry rămase o clipă în fum, plângând de durere de la duzina de răni. Apoi căzu pe podea, aterizând pe burtă. Sebulba se repezi la uriaş şi se uită la faţa lui.

— Ai să mori tocmai acum, sau o să te regenerezi?

— Apă..., gemu Gondry.

Sebulba îi aduse o ulcică cu apă şi îi dădu să bea. Uriaşul scăpă puţină apă dar, când primi al doilea pahar, nu mai scăpă deloc.

* * *

Djas Puhr ieşi sprinten pe uşa din spate, traversă strada şi urcă pe un turn de vaporizator. Ieri îi urmărise pe aceiaşi băieţi, fără niciun efect. Astăzi îi văzu instantaneu. Trei dintre ei fugeau pe stradă, cu spatele la el. Erau puţin prea înalţi pentru a fi Jawa. Copilul aruncă o privire înapoi, dar Djas Puhr se ascunse repede în spatele turnului.

Nu puteţi juca jocul ăsta pentru totdeauna, gândi Djas Puhr. Acum v-am prins.

Urmărirea mirosului a trei băieţi înspăimântaţi era ceva uşor pentru Djas Puhr. Băieţii îl conduseră pe el şi pe ciracii lui Sebulba direct la cetatea Gardullei.

Capitolul 7

— Sunt aici! strigă fata *Fantomă* de pe vârful copacului. Anakin, Kitster şi Dorn sunt urmăriţi de Sebulba şi partenerii săi.

Fetiţa care veghea fugi în josul copacului. Până atunci, poiana era o nebunie de copii care ţipau. O jumătate de duzină de Wistie zburară pe deasupra capului lor, ridicându-se în copaci pentru a vedea singure.

Arawynne îi adună pe *Copiii Fantomă* şi, pentru o clipă, rămaseră cu toţii în poiană, îmbrăţişându-se unul pe altul. Apoi le spuse:

— Bine, ştim cu toţii ce avem făcut. Voi, cei mici duceţi-vă în camera ventilatorului şi opriţi gurile de evacuare. Aşteptaţi-ne acolo. Dacă nu venim repede, mergeţi mai departe şi strecuraţi-vă în deşert. Anakin şi Kitster vă vor căuta.

Chipul ei era palid de frică. Arawynne îi privi pe cei mici cum plecau în urma celor mai mari, îndepărtându-se printre copaci, sărind peste buşteni şi strecurându-se pe sub ferigi. Se uită la Pala.

— Să sperăm că Sebulba nu a cerut ajutor, spuse ea. Singurul mod în care putem lupta împotriva lor este dacă îi prindem singuri.

Wistiile zburară înapoi într-un nor sclipitor de lumini multicolore.

— Vom zbura în copaci şi vom veghea, spuseră *înflăcăraţii* cu vocile lor mici.

Pala se simţi recunoscătoare pentru ajutorul oferit de micile creaturi. Aprobă din cap şi decolară cu toţii, îndreptându-se spre uşa grădinii. Niciunul dintre ei nu avea vreo armă mai puternică decât un băţ ascuţit.

* * *

Sebulba şi tovarăşii săi ajunseseră repede în grădină. Hutta Gardulla le dăduse voie să caute. Sebulba ştiu imediat că prinsese copiii în capcană. Puse pe unul dintre gardienii Gardullei la uşă, să fie sigur că nu scăpa nimeni. Apoi, el şi

ceilalţi îşi verificară armele. Avea fiecare câte un blaster pentru copiii cei mari şi câte un pistol goo (cunoscut sub numele de spray Stokhli) pentru *Copiii Fantomă*.

Blasterele erau setate pentru neutralizare.

Intrară şi se holbară la jungla grădinii de agrement a Gardullei. Copacii crescuseră majestuoşi. Lianele atârnau de ei ca nişte perdele verzi. Mai jos, pădurea era un labirint ascuns în umbra copacilor. Poteca se bifurca în trei direcţii.

— Pe care potecă să mergem? întrebă Sebulba.

Djas Puhr adulmecă aerul.

— S-au despărţit. Fiecare a alergat pe câte una.

Sebulba strânse din dinţi.

— M-am săturat de copiii ăştia. Să-i terminăm.

Djas Puhr arătă spre stânga.

— E o poiană în mijlocul grădinii, iar jumătate din ea se învecinează cu fereastra sudică. Mânaţi copiii înainte. Dacă îi putem forţa să iasă în aer liber, ar trebui să fie ţinte uşoare.

Djas Puhr le făcu semn celorlalţi că va merge drept înainte. Îl trimise pe Gondry pe poteca din stânga, în speranţa că uriaşul bătăuş va conduce copiii spre el. Sebulba şi Khiss trebuiră să meargă pe cea din dreapta. Djas Puhr se îndreptă spre tufişuri. Umbrele erau întunecate şi adânci şi băieţelul pe care îl urma nu lăsase urme. Dar nu putuse să nu lase o urmă de miros.

Era exact genul de loc unde Djas Puhr putea vâna în voie. Alergă rapid şi sigur, sărind peste buşteni şi stânci, păşind uşor pe muşchi, până când ajunse la o grotă unde muşchiul atârna de copaci ca o barbă. Se opri acolo. Simţea mirosul unui copil. Era puternic în aer. Se uită în copac, se strecură în jurul bazei sale, până văzu un băiat îmbrăcat în haine Jawa, la cinci metri mai sus, agăţat de trunchiul copacului în timp ce stătea în picioare pe o cracă.

Djas Puhr nici nu se obosi să-i ceară copilului să coboare. Ştiind că doar îl neutraliza, îşi îndreptă blasterul spre el. Salva rată, dar băiatul se împiedică şi căzu. Djas Puhr îl prinse, îi aşeză corpul adormit pe solul pădurii şi îi dădu jos gluga.

Era Dorn.

Djas Puhr rânji. Huttii vor plăti o răsplată frumoasă pentru micul hoţ.

* * *

— Vino, puştiule, strigă Gondry. Vino la Gondry! Nu-ţi voi face rău, promit!

Ciclopul mari şi gălăgios se năpusti printre ferigile care se ridicau peste capul său. Cărarea devenise prea grea de urmat.

— Vino la Gondry! strigă el.

Anakin se ascunse şi îşi ţinu respiraţia în timp ce uriaşul se împletici spre el. La distanţă, auzi un foc de blaster şi pe Djas Puhr strigând: *Am prins unu'!*

Nu ar fi putut fi la mai mult de o sută de metri distanţă, pe poteca pe care o luase Dorn. Anakin se târî până ajunse într-un loc unde mâna i se scufundă brusc în pământ, până la cot. Se uită în jos. Solul era verde şi cu muşchi, la fel ca peste tot. Dar abia putu să-şi scoată mâna. Solul era mai greu decât noroiul sau nisipul, mai mult ca lutul. Înţelese că era *lut mişcător*, importat de pe planeta Circarpous V!

— Vino aici, băieţel, strigă Gondry. Sunt prietenul tău.

— Promiţi? strigă Anakin. Promiţi că nu mă vei răni?

Uriaşul urlă şi aleargă direct spre Anakin, ţipând de încântare. Anakin se târî în jurul gropii cu *lut mişcător* şi ţipă îngrozit. Uriaşul veni mugind printre ferigi – pleosc! Blasterul îi zbură din mână şi ateriză pe pământ. Ciclopul urlă de furie şi teroare, zvârcolindu-se în *lut*. Se apucă de cea mai apropiată ferigă, dar aceasta se desprinse, neputându-i suporta greutatea. Anakin se duse la uriaş şi îl privi în ochi.

— Ajutor! *s*trigă Gondry.

Anakin ridică blasterul şi se gândi ce să facă.

— Ştii, spuse Anakin, te-aş putea împuşca şi te vei scufunda în *lut*, înecându-te.

— Te rog, strigă Gondry. Nu.

— Ce-mi vei da dacă te las să scapi? întrebă Anakin.

— Colecţia mea de muzică! strigă Gondry.

Se scufunda repede. Ajunsese deja până la piept.

— Hmmm, zise Anakin. Ce zici de asta. Dacă îţi salvez viaţa, mă laşi să plec cu prietenii mei.

Gondry păru să se gândească la asta. O privire secretoasă îi trecu pe faţa stupidă.

— Uh, bine.

— Într-adevăr? întrebă Anakin. Nu arăţi prea sincer. Uite

ce, jură că da sau altfel să mori dacă nu te ţii de cuvânt.

Lui Gondry îi apăru o privire vinovată pe faţă. Ar spune orice pentru a scăpa. Dar era şi o creatură superstiţioasă.

— Uh, jur.

— Sau altfel o să mori? întrebă Anakin.

Gondry se scufunda. Era deja până la subsuori. Se uită îngrozit în jur la *lut*.

— Dar nu vreau să mor! Vreau să trăiesc! Jur şi sper să trăiesc!

— Ei bine, spuse Anakin, cred că este suficient.

Luă o ramură de copac şi i-o aruncă lui Gondry. Timp de mai multe minute lungi, Anakin îl trase pe uriaş, încercând să-l elibereze din *lutul mişcător*. În sfârşit, Gondry se târâ pe pământ, gâfâind de efort, cu trupul acoperit cu lut. Rămase o clipă pe pământ, gâfâind.

— Aminteşte-ţi ce ai promis, spuse Anakin. O să mă laşi pe mine şi pe prietenii mei să plecăm liber.

Gigantul zâmbi rău.

— Am avut degetele încrucişate.

Sărit în sus şi se repezi spre Anakin, dar Anakin se aşteptase la trădare.

Alerga deja.

* * *

Sebulba era un duşman viclean. Ştia că copiii vor încerca să se ascundă de el.

Îl trimise pe Khiss grăbindu-se pe potecă şi făcând mult zgomot. Apoi se strecură în urma lui cât mai liniştit posibil.

În faţă era un copac mare. Rădăcinile sale se ridicau deasupra capului, formând o peşteră. Poteca trecea prin tunelul întunecat. Sebulba se strecură în umbră şi aşteptă.

În câteva momente, fu răsplătit. Khiss se dusese demult şi un băiat veni buluc pe potecă, bucuros să creadă că scăpase. Sebulba îl prinse cu uşurinţă. Rânji răutăcios şi trase pe spate gluga băiatului. Era un băiat cu capul negru. Sebulba nu îl recunoscu. Toţi copiii umani arătau la fel pentru Dug.

Prinseseră doi, mai rămăseseră încă opt.

Capitolul 8

La marginea pajiştii, Arawynne şi Pala stăteau nemişcate. Pala respira cu greu. Prinţesa *Fantomă* părea palidă. Wistiile zburaseră înainte ca să vadă ce se întâmpla. În câteva momente, zburară înapoi, sclipind în umbră.

— E un Dug care vine spre mlaştini, raportă una.

— Eu o voi lua pe acolo, spuse Pala.

În mlaştină erau monştri, monştri pe care cu greu ar fi fost deranjaţi de un blaster. Tot ce avea Pala de făcut, era să se asigure că îi trezea cineva.

— Şi mai e un Sakiyan care se furişează prin pădure drept înainte, raportă un alt Wistie.

Arawynne dădu din cap.

— O să am eu grijă de el.

* * *

Gondry năvăli din pădure şi rămase clipind în luminiş.

În faţă erau nişte pietre înalte, sculptate cu feţe sumbre care-i aminteau de mama sa. Decise să se aşeze pe una, până când prietenii lui ieşeau din zona mai deasă a pădurii. Se împletici înainte printr-un câmp de flori galbene. Deodată se auzi un zgomot de rupere la picioarele lui şi ţipă de durere.

Îl înţepase ceva!

Gondry privi în jos. Intrase în ceva ascuţit. Ţepii lungi, purpurii, se înfipseseră în piciorul lui. Arici!

Apucă cea mai apropiată grămadă de flori şi le smulse din pământ.

Planta arici i se zvârcoli în mână şi un glob de ţepi care atârna de o rădăcină îl lovi de parcă ar fi fost o minge pe o sfoară.

— Flori proaste! ţipă Gondry. Aruncă planta. Se aşeză cu picioarele încrucişate şi începu să-şi scoată ţepii din picior.

Dintr-o dată, o pasăre roşie îi apăru în faţă, ţipând şi repezindu-se la ochii lui. Gondry ridică mâna, dar ajunse prea târziu. Ghearele păsării îl loviră şi ochiul lui Gondry ieşi din

orbită cu un sunet de smulgere. Lumea se întunecă, iar orificiul îl arse de durere. Lovi orbeşte prin aer, sperând să lovească *smulgătorul de ochi*.

Ura rănile oculare. Avea un singur ochi şi avea să dureze ore până îi creştea din nou.

Capitolul 9

Anakin fugi prin pădure. Reuşise să scape de Gondry, dar acum era Sebulba pe urmele lui. Îl văzuse pe Dug doar cu o clipă în urmă.

Alergă într-un desiş şi fugi de-a lungul unui zid de stâncă. Se simţea încolţit şi voia să scape. Bănuia că Sebulba îl conducea în direcţie asta, încercând să-l prindă la perete.

Ceva aflat în faţă puţea. Rău de tot.

Intră într-o poiană mică. Dintr-o stâncă ieşea o conductă de canalizare, care picura un lichid întunecat într-un rezervor imens.

Rezervorul stătea pe roţi şi arăta ca şi cum era un fel de droid. Mirosul era oribil.

Dar îi dădu o idee.

Era o maşinărie foarte simplă. Marcajele sale îl denumeau Myrkr SS-23. Myrkr era planeta pe care fusese făcut. SS probabil că însemna Sewage Spreader[8]. Douăzeci şi trei era numărul modelului.

Anakin se uită la comenzile exterioare ale tancului. Duza fusese setată să răspândească lichidul pe o arie largă. Anakin îi schimbă setarea pe un jet îngust.

Viteza de ejecţie fusese setată la o valoare medie. Anakin o crescu la maxim.

Acum maşina nu mai era doar un dispozitiv de împrăştiere. Era un tun.

Asta era bine, pentru că tocmai atunci Sebulba năvăli din tufişuri.

Anakin îndreptă distribuitorul spre el şi îl porni.

Un şuvoi de lichid mâlos maro explodă.

Jetul îl izbi în piept pe Sebulba atât de tare încât îl răsturnă înapoi şi el căzu cu o bubuitură. Jetul slinos plouă peste el.

— Oooh, strigă Anakin. Miroase ca şi cum ai fi avut un accident.

Apoi fugi să se ascundă.

Era foarte norocos că era deghizat. Dacă Sebulba va afla

---

[8] Sewage Spreader – Distribuitor de canalizare.

vreodată că fusese el, urma să aibă probleme mari.

Capitolul 10

Khiss se repezise pe potecă doar pentru a descoperi că ducea într-o mlaştină mică. Se vedea o cascadă care ieşea din stânci, alimentând mlaştina. Bazinele verzi, acoperite de alge, zăceau în umbră. În bazine înotau peşti glurp protoplasmatici[9], făcând mici zgomote în timp ce ieşeau la suprafaţa apei.

Se opri o clipă şi se uită împrejur. Chiar în spatele lui, o pereche de focuri de blaster răsunară în pădure. Apoi îl auzi pe Gondry strigând.

Ar trebui să încetinesc, gândi Khiss. Uriaşii care ţipă şi focurile de armă, îi vor speria pe *Copiii Fantomă*. Tot ce trebuia să facă era să se ascundă şi să-i lase pe micuţi să vină la el. Se ghemui la marginea apei. Nu departe, văzu un Wistie roşu zburând printre copaci. Rămase perfect nemişcat. Curând, o fetiţă mică Twi'lek năvăli pe o potecă întunecată. O recunoscu instantaneu: era Pala. Ajunse în partea îndepărtată a mlaştinii şi rămase privind în jur.

Wistieul înconjură balta şi strigă:

— E liber.

Wistieul acţiona ca un cercetaş pentru Pala. Khiss rânji rău. Nici Pala nici prietenul ei nu-l văzuseră. Pala ridică o piatră şi o aruncă în apă. Peştii glurp protoplasmici se îndepărtară precum calmarii.

— Haide! murmură ea.

Se aplecă să caute o a doua piatră.

Khiss ţinti şi trase. Focul lui trecu pe deasupra. Pala ţipă şi se aruncă să se adăpostească în spatele unei ferigi. Wistieul ţipă şi zbură în copaci. Khiss sări în picioare, urmărind orice mişcare din tufişurile din partea îndepărtată a bazinului. Trebuia să ajungă acolo, ca să poată scoate fata din ascunziş.

În mlaştină plutea un buştean uriaş, unul suficient de mare pentru a servi drept plută. Alergă doi paşi şi sări pe el. Buşteaul zvâcni şi se scufundă. Khiss se luptă să-şi menţină

[9] Peşti glurp protoplasmatici – specie de peşti originari din Mon Calamari. Erau făcuţi din protoplasmă, neavând o formă distinctă, asta făcându-i, lenţi şi ca aspect şi ca mişcare.

echilibrul. Pentru un momentul îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, până când buşteanul începu să stea nemişcat.

Forţa săriturii pe buştean îl făcuse să se mişte încet spre ţărmul îndepărtat. Khiss ridică arma şi ţinti spre tufişurile unde se ascundea Pala.

— Ieşi, fato, spuse el, şi mă voi purta frumos cu tine.

Probabil că buşteanul lovise ceva. Ajunsese la mijlocul bazinului, apoi se opri brusc.

— Nu sunt proastă, strigă Pala. O să mă împuşti.

— Nu, nu o voi face, minţi Khiss.

— Nu cred că o să mă prinzi, îi răspunse Pala din ascunzătoarea ei. Stai pe un cucul şi, dacă nu te mănâncă el, o va face melcul de mlaştină!

Urechile lui Khiss zvâcniră în semn de pericol. Un cucul? Aruncă o privire în jos spre buştenul de sub picioare. Brusc văzu ceva în apă, sub buştean: o pereche de aripioare care pulsau uşor! Ăsta nu era un buştean – era un fel de creatură!

— Au! ţipă el în timp ce sări cât de sus şi de departe putea.

Capul lung al cuculului apăru din golul unde era ascuns şi se năpusti spre el. Khiss se apucă de o liană şi încercă să se legene. Fălcile cuculului îl apucară pe Dug de turul pantalonilor. Khiss ţipă şi încercă să lovească cuculul. Aruncă o privire înapoi şi văzu capul verde al monstrului slinos. Aripioarele monstrului loviră apa în timp ce încerca să-l tragă în jos. Începu să-şi smucească capul în stânga şi în dreapta. Khiss se balansă pe liană, bâjbâind după blasterul său, încercând să-l seteze pentru a ucide. Dar nu putu atârna de liană şi să manevreze blasterul în acelaşi timp. Simţi cum era tras încet în jos.

Auzi un zgomot scârţâit şi îi aruncă o privire Palei. Stătea lângă un panou de control, apăsând butoanele. În fundal, sunetul cascadei se opri brusc. Acum începuse să cadă în jurul lui un jet de apă. Pornise stropitoarele. Liana începu să devină alunecoasă.

Călcă cu toată puterea pe fruntea monstrului. Ochii cuculului se încrucişară brusc şi capul i se prăbuşi în apă. Khiss încă se agăţa de liană. Ştia că nu putea coborî în apă – nu dacă era acolo un melc de mlaştină.

Agăţându-se de liană, reuşi să-şi seteze blasterul pentru ucidere. Începu să urce, dar părea să alunece înapoi câte o

jumătate de metru pentru fiecare metru pe care îl urca. Privi nervos apa de sub el. Cuculul stătea în iaz, ameţit. Dar restul mlaştinii era perfect nemişcată. Nici urmă de melc de mlaştină. Se uită la Pala şi rânji răutăcios. De aici, o putea vedea bine, ghemuită în spatele unor ferigi.

— Eşti moartă, râse Khiss.

Dintr-o dată, apa fierse sub el, în timp ce ceva uriaş se ridica în sus. Picăturile de apă şi spumă săriră în aer. Din iaz se ridicase un melc de mlaştină cenuşiu, gigantic. Khiss îi văzu ochii aurii, la fel de mari ca nişte bolovani şi perechea de antene cauciucate, lungi de doi metri. Gura îi era o cavernă zimţată plină de dinţi.

Apăru chiar sub el şi rămase în aer, legănându-şi capul, căutând prada!

Îşi folosea antenele, pentru a depista mişcarea.

Khiss se lipi de liană, încercând să nu se mişte. Începu să alunece în jos.

Melcul de mlaştină îşi balansă capul mare dintr-o parte în alta. Khiss nu putea rămâne spânzurat aici pentru totdeauna.

Încet, îndreptă blasterul către antenele sensibile ale monstrului şi trase. Melcul urlă de durere şi se scufundă cu capul în mlaştină.

Khiss se întoarse exact la timp pentru a o vedea pe Pala dispărând în tufişuri. Hotărât să prindă fata, îşi înfipse blasterul în toc şi începu să urce pe liană.

Ajunse pe cracă, urcă rapid spre trunchiul copacului şi apoi sări pe pământ.

Pala obţinuse un avans bun. Dar Khiss ştia că o va prinde oricum.

Capitolul 11

Sebulba era furios. Nu mai putea să respire şi puţea atât de tare încât ştia că nu va mai putea niciodată să se strecoare după vreun sclav.

Îşi dorea foarte mult să-l omoare pe puştiul care îl împuşcase cu tunul de canalizare. În schimb, se duse într-o poieniţă şi găsi un ostatic.

Cu mult noroc, se lovi de un grădinar Ho'Din cu pielea verde strălucitoare. Pe capul grădinarului se vedeau tuburile cărnoase acoperite cu solzi violet. Grădinarul stătea într-un crâng mic, plantând un fel de tărtăcuţe. Degetele sale lungi, cu vârfurile ca ventuzele, apăsau uşor rădăcinile plantei în pământ.

— Tu, iubitor de flori, spuse Sebulba. Unde găsesc copiii?

Îşi îndreptă blasterul către Ho'Din.

— Copii? întrebă blândul Ho'Din. Ai pierdut pe vreunul dintre copiii tăi? Un băiat sau o fată?

— Spune-mi doar ce vreau să ştiu, mormăi Sebulba, sau te voi găuri atât de bine, încât vei fi bun doar ca îngrăşământ.

— Nu pot să mă gândesc la o onoare mai mare, răspunse Ho'Dinul, decât să hrănesc sol cu corpul meu atunci când nu o să mai am nevoie de el.

— Unde sunt *Copiii* ăia *Fantomă* proşti? strigă Sebulba.

Ho'Dinul aruncă o privire spre stânga, mai adânc în grădină. Poate că încerca să-l atragă pe Sebulba în direcţia greşită, sau poate că dăduse de gol, accidental, poziţia *Fantomelor*.

— Bine, spuse Sebulba. Ia-o tu înainte.

— Dar..., începu să obiecteze Ho'Dinul.

Sebulba trase în tărtăcuţa mică de pe pământ. Lianele plantei mici începură să se răsucească ca nişte şerpi. Ho'Dinul se uită şocat la planta pe moarte.

— Ştii cât de departe printre stelele a zburat micuţul?

— Ce-mi pasă? spuse Sebulba. Urăsc plantele. Împuşcă un tufiş din apropiere doar pentru a i-o demonstra. Acum du-mă la *Copiii Fantomă*!

— Bine, spuse Ho'Dinul. Te voi duce la ei.

Se ridică încet, luând săpăliga cu mâner lung pe care o folosise pentru a săpa în pământ.

Capitolul 12

Anakin se strecură prin tufişuri cât putea de tăcut. Pielea îl furnica de frică.

Reuşise să scape de Sebulba. Anakin l-ar mirosi de la un kilometru dacă venea după el. Dar acum trebuia să-şi facă griji pentru Djas Puhr.

Căutătorul Sakiyan nu era cineva care să poată fi uşor de păcălit. Cu vederea sa pe timp de noapte, putea găsi pe oricine se ascundea în pădure. Şi simţul său ager al mirosului îi permitea să se strecoare după tine ca un droid căutător.

Deodată, Anakin văzu ceva în faţă, întins pe pământ.

— Dorn? şopti Anakin, scuturându-şi prietenul.

Respira cum trebuie, dar nu se trezi. Anakin se gândi să-l tragă pe Bothan în siguranţă. Singura problemă era că se aflau în cetatea Gardullei. Nu mai era niciun loc sigur.

Deodată, auzi ţipătul îngrozit al lui Khiss, urmat de sunetul unei împuşcături şi urletul unei fiare mari. Apoi pădurea se linişti din nou.

Poate că nu fuga e răspunsul, gândi Anakin. Poate că e timpul să lupţi cu ei.

Se ridică în picioare, chiar când o femeie verde şi ciudată coborî din copaci. Ateriză pe umărul lui şi îi strigă cu o voce mică.

— Ajutor! Urmează-mă!

Sări în aer şi zbură printre copaci.

* * *

Djas Puhr se strecura prin junglă, ţinându-şi ochii şi urechile deschise. Era un vânător, născut şi instruit. Înconjură pajiştea pe care Gondry urla de furie.

Pentru o clipă, Djas Puhr studie arborele vesuvague, dar era prea viclean ca să cadă în capcana sa. La fel, când văzu limba păroasă a unui ispititor, apărând dintr-un buştean, ştiu să evite pericolul.

În schimb, urmări pur şi simplu mirosul *Copiilor Fantomă*

înapoi în vizuina lor. În scurt timp, se strecură prin jungla umbrită până la un copac înalt. Păianjenii cenuşii se desprinseră de rădăcinile sale şi fugeau.

În stânga lui, Djas Puhr auzi o crenguţă pocnind. Aruncă o privire chiar la timp ca să vadă un *Copil Fantomă* sărind în tufişuri. Era Prinţesa Arawynne. Un Wistie zbura în faţa ei. Vânătoarea începu.

Djas Puhr o urmări. *Fantomele* erau rapide, dar cu picioarele sale lungi, îl va ajunge în curând pe copil. Sări peste un buştean, alergând printr-un grup de copaci ai căror flori argintii sunau precum clopotele. Nu-i păsa dacă fata îl auzea. Asta nu făcea decât să-i crească frica.

O văzu pe Arawynne în faţă. Se grăbea să se ascundă într-o poiană cu ferigi înalte care se ridicau la doi-trei metri în aer. Ea alerga adânc în inima lor. Djas Puhr o urmă. Era întuneric sub ferigi şi mirosea a mucegai şi frunze. Creaturile mici se feriră şi văzu un scurrier[10] – o reptilă originară de pe Tatooine – repezindu-se să se adăpostească. Chiar atunci, piciorul i se scufundă într-o gaură adâncă şi se împiedică, întinzându-se la pământ cât era de lung.

Se ridică în mâini şi genunchi. Deodată, văzu ceva sub tufişul de lângă el. Era o creatură acolo, acoperită pe jumătate de noroi. Tentaculele de pe capul ei se ridicau ca ciupercile.

Îşi dădu seama prea târziu că era un worrt[11]. Monstrul ca o broască făcu un zgomot râgâit şi ieşi din tufişuri. Îi prinse cotul drept cu gura şi muşcă adânc din braţ. În mod normal, un worrt se hrănea cu rozătoare şi reptile mici – creaturi precum scurrierii. Dar vederea lor era notorie ca fiind proastă şi ajungeau să muşte orice se apropia prea mult de ei.

Djas Puhr încercă să-l scuture de pe braţ. Apoi îşi apucă blasterul şi trase în el. Worrtul se dădu peste cap, apoi se întinse pe pământ, sforăind, de parcă ar fi tras un pui de somn.

Djas Puhr se ridică şi clătină din cap pentru a-l limpezi. Glezna îi era luxată şi cotul îi sângera. Clipi confuz. Nu văzuse

---

[10] Scurrier – specie de creaturi mici, negânditoare, caracterizate prin urechile lor lungi, botul distinctiv şi firea sperioasă. În mod normal, umblau prin deşert, dar erau frecvent găsiţi şi prin aşezările locuite.

[11] Worrt – specie negânditoare care provenea din deşertul lui Tatooine. Erau creaturi gheboase, cu gură mare, care prindeau prada stând nemişcate în nisip şi folosindu-şi limbile violete, prehensibile pentru a apuca rozătoarele sau insectele care treceau pe lângă el.

nicio gaură înainte să se împiedice, ci doar iarbă şi frunze. Ceea ce însemna că cineva îi jucase o festă. Cineva săpase gaura, sperând că se va împiedica şi îşi va rupe piciorul. Nu numai asta, dar mai săpaseră gaura chiar lângă vizuina worrtului, ştiind că îl va muşca. Probabil că speraseră că îl va ucide.

Copiii ăştia erau deştepţi. Întinseseră capcane.

Djas Puhr va trebui să fie mai deştept decât ei.

Bine, gândi el. Nu am de gând să intru în jocul lor.

Vânătorul rămase pe iarbă şi se gândi o clipă. Copiii nu puteau spera cu adevărat să se ascundă în grădina de agrement pentru totdeauna. Asta însemna că vor trebui să scape. Dar nu puteau ieşi pe uşa din faţă, deoarece asta ducea direct în cetate. În plus, era păzită. Deci, unde vor merge?

Aici erau cascade, ceea ce însemna că existau ţevi sub pământ. Şi mai simţea o adiere mică şi mirosul de aer cald al deşertului de pe Tatooine. Asta însemna că existau guri de aerisire. Copiii se târâseră cu toţii prin ţevile de aerisire ale cetăţii!

Adulmecă aerul şi ştiu exact de unde vine. Chiar în acel moment auzi un motor oprindu-se prin apropiere. Ventilatoarele pentru aerisire se stinseseră.

Djas Puhr îşi porni comunicatorul.

— Sebulba, Khiss, mă auziţi?

Se târî în dreapta lui, părăsind urma pe care încercase să-l ducă Arawynne, făcându-şi drumul spre aerisire.

Aproape că ajunsese...

Capitolul 13

Grădinarul Ho'Din îl condusese încet pe Sebulba înapoi la uşa din faţă a grădinii.

— Ce se petrece aici? întrebă Sebulba.

— Aici am văzut *Copiii Fantomă*, spuse grădinarul. Chiar aseară.

— Nu aici, spuse Sebulba. Mai adânc în grădină. Vreau să ştiu unde trăiesc.

— Unde trăiesc? Nu ştiu unde să găsesc astfel de creaturi, spuse Ho'Dinul.

Sebulba era furios. Grădinarul trăgea de timp, era sigur de asta.

— Uită-te aici pe pământ, arătă grădinarul. Le poţi vedea urmele.

Un apel se auzi prin comunicatorul lui Sebulba.

— Te aud, îi spuse Sebulba lui Djas Puhr.

— *Copiii* se îndreaptă spre gura de aerisire, îl avertiză Djas Puhr. Du-te şi opreşte-i.

Sebulba zâmbi rău. Grădinarul Ho'Din îl condusese înapoi în faţă uşă. Făcând asta, îi fusese de mare ajutor. De aici era uşor să fugă afară, la gurile de aerisire.

— Mulţumesc, spuse Sebulba.

Ochii Ho'Dinului se măriră de spaimă. Spre bucuria lui Sebulba, grădinarul ridică săpăliga şi se repezi la el. Sebulba împuşcă săpăliga, rupând-o în două.

Ho'Dinul profită de şansă şi se ascunse printre tufişuri.

— E mai bine să n-o laşi pe Gardulla să rămână fără muncitori, strigă Sebulba.

Fugi pe uşă către hangarele Gardullei, unde sări în cel mai apropiat cargobot Corellian.

* * *

Pala fugea de Khiss, dar Dugul alerga repede. O ajungea din urmă rapid. Poteca era plină de capcane, dar acum el era atent.

Un Wistie îi zbură pe deasupra capului, strigând către Pala:

— Grăbeşte-te! Haide!

Dar Pala nu putea alerga mai repede. Trecu de un colţ, sări peste un buştean şi alergă în zigzag. Aproape prea târziu, îşi aminti ce era acolo. Tufa de Deneba!

Se feri de tufă exact atunci când un braţ se repezi să o apuce. Privi înapoi pentru a vedea frunzele căzând la pământ şi crengile lungi, ca nişte degete cu gheare, întinzându-se spre ea. Se feri de monstru, alergând înainte pe potecă şi căzu cu capul înainte când se împiedică de un fir ascuns.

Căzuse într-una dintre capcanele ei! Wistie zbură în jos, strigând:

— Ascunde-te!

Pala zăcea întinsă în iarba adâncă. Auzi crenguţele care se rupeau – venea Dugul. Ridică privirea din iarba înaltă şi îl văzu pe Khiss grăbindu-se dinspre pădure.

Îngenunche să-i studieze urmele şi văzu că se îndreptase spre tufa de Deneba.

Fugi direct spre monstru.

Pala sări din iarbă şi ţipă:

— Te rog, mă predau. Nu mă împuşca!

Ridică mâinile deasupra capului.

Khiss se opri şi se răsuci.

Tufa lovi. Se auzi un sunet precum vântul care gemea printre copaci şi toate frunzele tufei căzură instantaneu. Khiss ridică privirea, teroarea citindu-i-se în ochi, chiar când crengile zvârcolinde ale creaturii se repeziră, trăgându-l spre tulpină.

În acelaşi moment, Pala auzi un pocnet şi muchia întunecată a unei guri apăru în trunchiul copacului. Crengile copacului îl aruncară pe Khiss în gură şi el dispăru.

Dugul nici măcar nu avusese timp să ţipe.

Când Pala se întoarse să fugă, tufa de Deneba se aplecă şi ridică toate frunzele căzute. În câteva secunde arăta la fel ca orice alt copac din pădure.

Capitolul 14

Djas Puhr se strecură prin junglă, privind deasupra capului după Wistie. Ştia că încercau să-l spioneze, astfel încât să-i poată avertiza pe copii despre mişcările sale. Se ţinea ascuns în umbrele ferigilor şi se mişca cu multă grijă.

Chiar Wistie îi dădeau de gol pe *Copiii Fantomă*. Pur şi simplu îi urmări unde zburau prin copaci. Era ca şi cum ar fi vânat ouăle de păsări gwayo, de acasă.

Priveşte păsările şi te vor duce la cuibul lor.

Numai că, în acest caz, Wistie îl conduceau spre *Copii*.

Se apropie curând de poziţia lor, observând gaura mare, circulară, a orificiului ascuns în tufişuri. Îşi scoase comunicatorul şi şopti:

— Am găsit gura de aerisire.

— Bine, răspunse Sebulba. Ajung şi eu pe partea mea, chiar acum. Rămâi unde eşti şi sperie-i.

* * *

Pala, Arawynne şi *Copiii Fantomă* opriseră ventilatoarele. Acum, ventilatorul încetinise suficient de mult, astfel încât, în curând, să poată să se strecoare cu toţii prin aerisire, trecând de pale şi ieşind în deşert.

Pala decise să-i trimită pe *Copiii Fantomă* înainte. Ea reuşise să scape de unul dintre Dugi, dar niciunul dintre ei nu va fi în siguranţă până nu vor scăpa de Djas Puhr, vânătorul Sakiyan.

În timp ce privea palele ventilatorului încetinind, se forţă să respire încet. Peste doar câteva secunde, *Copiii Fantomă* vor fi liberi. Vor trebui să se ascundă în deşert tot restul zilei, dar în seara aceea, va veni nava salvatoare şi atunci se vor îndrepta cu toţii spre casă.

Visa la o casă pe care nu şi-o amintea: Ryloth. Ea era de pe Ryloth. Avea o mamă acolo, dar nu-şi mai amintea faţa ei. Îşi aminti cum plânsese mama ei când fusese luată Pala. Un baron Toydarian pe nume Begubb cerea de la semenii ei un tribut

anual sub forma unei mirodenii numite ryll, dar satul nu reuşise să-şi îndeplinească cota cu zece la sută.

Begubb se plânsă că nu îşi îndepliniseră cota din cauza faptului că părinţii petreceau prea mult timp îngrijindu-şi copiii. Aşa că luă unul din zece copii din sat.

Îi luă doar pe cei mai frumoşi şi mai deştepţi. Mama Palei plânsese întristată când Pala fu smulsă din braţele ei. Se întrebă dacă mama ei mai era în viaţă şi dacă viaţa pe Ryloth era ceva mai bună acum decât fusese atunci.

Era pierdută în visele ei când apăru Sebulba. Deveni conştientă de el doar atunci când auzi un vuiet. Pentru o clipă, crezu că porniseră din nou motoarele ventilatorului. Dar vuietul deveni brusc mai puternic şi în partea îndepărtată a aerisirii apăru un cargobot Corellian. Tunurile blaster ale cargobotului se rotiră spre gura de aerisire.

Copiii Fantomă ţipară şi fugiră pe lângă Pala.

Nu va îndrăzni să tragă, îşi spuse Pala.

Dar ştia că greşeşte. Erau sclavi şi scăpaseră. Răpitorii lor nu ar ezita să-i dea ca exemplu. Rămase o secundă în tunel, cu inima bătându-i sălbatic în piept în timp ce *Copiii Fantomă* fugeau. Putea vedea în cabina cargobotului. Sebulba râdea de ea.

Dugul răsuci brusc cargobotul, astfel încât eşapamentul motoarelor acestuia să urle prin micul tunel. Un vânt arzător vui prin aerisire.

Pala se întoarse şi fugi de foc, alergând spre junglă.

Ieşi din tub şi găsi *Copiii Fantomă* stând cu toţii într-o zonă descoperită.

Arawynne stătea întinsă pe pământ, învăluită într-o pânză. Copiii plângeau, trăgând de Arawynne.

— Arawynne, scoală-te, strigau ei. Arawynne, mă auzi?

Djas Puhr stătea ghemuit pe partea îndepărtată a poienii, la nici cinci metri distanţă. Avea blasterul îndreptat spre ei.

Pala se uită la cei mici şi la Arawynne întinsă pe pământ.

Fantomele erau creaturi fragile. Arawynne fusese rănită grav.

— Ajută-ne, îl imploră Pala. Are nevoie de un medic!

— Oh, va veni în curând un droid, spuse Djas Puhr. O va însănătoşi cum trebuie şi apoi îi va pune transmiţătorul.

Pala îl privi în ochi pe Djas Puhr.

— Te rog, nu face asta, îl imploră ea. Gândeşte-te cum te-ai simţi, dacă ai fi tu.

— Viaţa de sclav nu este chiar atât de rea, spuse Djas Puhr. Tot este o viaţă – ceva ce tu nu vei mai avea.

Pala ştiu atunci că avea probleme mari. Nimic din ceea ce va spune nu o va mai salva.

Capitolul 15

Anakin se ascunse printre ferigi şi nu scoase niciun sunet. Femeia Wistie îl condusese la prietenii săi, dar era prea târziu. Arawynne era inconştientă şi Djas Puhr tocmai terminase să-i lege pe cei mici şi pe Pala, apoi îşi scoase comunicatorul.

— Ghici ce? Am un cadou pentru tine. *Copiii Fantomă*.

— Ce frumos, răspunse Sebulba bucuros. Sper că ai salvat câţiva ca să-i torturez.

Inima lui Anakin se opri un moment. Era prea târziu să-şi mai ajute prietenii. Nu avea nicio armă şi niciun plan.

— Fugi! îi strigă Wistie la ureche. Du-te, acum!

Anakin se întoarse. Se târî în linişte la început, apoi alergă prin pădure, luptându-se cu lacrimile. Când ajunse la uşa din faţă, o armată de paznici trecea prin ea. Se ghemui printre nişte ferigi până trecură cei douăzeci de paznici.

Ei porniseră pe poteci şi, în curând, îi auzi strigând:

— Am găsit unul!

— Mai am unul aici!

Dorn şi Kitster fuseseră capturaţi, împreună cu Pala, Arawynne şi toţi *Copiii Fantomă*. Anakin era singurul care rămăsese liber şi, dacă nu ieşea cât mai repede, avea să fie următorul. Wistie zbură peste coronamentul pădurii şi ateriză pe umărul său.

— Te rog, spuse creatura. Trebuie să pleci acum. Trebuie să-ţi ajuţi prietenii!

— O voi face, jură Anakin.

Aşteptă până când paznicii trecură pe lângă el, apoi se strecură în linişte pe hol. În câteva momente, ajunse la o gură de aerisire, apoi se strecură înăuntru, îndreptându-se spre casă.

Într-o cel mult o oră, Gardulla îi va supune pe prietenii săi droizilor sonde.

La căderea nopţii, probabil că va şti că Anakin îi ajutase pe *Copiii Fantomă* să evadeze. Trebuia să plece acasă şi să se pregătească pentru ce era mai rău.

Capitolul 16

Sebulba şi Djas Puhr adunaseră *Copiii Fantomă* şi îi conduceau înapoi prin grădină.

Pe drum, Sebulba strigă după Khiss, dar pădurea era ciudat de tăcută.

Pădurea era periculoasă, Sebulba ştia asta, mult mai periculoasă decât deversările cu care fusese împroşcat el.

Ajunseră la marginea câmpului, iar Sebulba îl văzu pe Gondry în mijloc, aşteptând cu răbdare să-i crească ochiul înapoi.

— Pierderea unuia singur dintre noi este un preţ mic de plătit pentru vizita asta, spuse Djas Spuse Puhr în timp ce se îndreptau spre Gondry. Ar fi putut fi mult mai rău.

— Ai dreptate, spuse Sebulba. Ar trebui să privim partea cea bună.

— Există o parte bună? întrebă Djas Puhr.

— Mâine este ziua de salariu, spuse Sebulba. Şi nu va mai trebui să-l plătesc pe Khiss pentru toată munca sa din ultima săptămână.

Dugul râse de parcă ar fi făcut cea mai bună glumă din lume.

SFÂRŞIT

Universsul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă

capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi

pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL…

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de

mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii

Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme

şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.